

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 904/15
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва за производњу, трговину и услуге „А.А.“ д.о.о. ..., са пословним седиштем у ..., ..., кога заступа Небојша Станковић, адвокат из Ниша, Обреновићева 36/4, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број 148-04-039-00-58/4-2014 од 03.12.2014. године, у царинској правној ствари, у нејавној седници већа одржаној дана 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број 148-04-039-00-58/4-2014 од 03.12.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, да тужиоцу Привредном друштву за производњу, трговину и услуге „А.А.“ д.о.о. ..., са пословним седиштем у ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 11.290,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Ниш, 04/6 УП/І -1368/2013 од 28.11.2013. године, које је донето у смислу члана 105. Царинског закона („Службени гласник РС”, број 73/03, 61/05, 85/05 – др. закон и 62/06 – др. Закон), у вези са чланом 308. Царинског закона („Службени гласник РС“, број 18/10,111/12), у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина, број 148-04-039-00-

1398/2-2012 од 10.06.2013. године. Првостепеним решењем измењени су подаци у ЈЦИ-УВ4 број 5500 од 30.08.2006. године, ЦИ Аеродром Ниш, у рубрици 36 и 47, те тужилац обавезан да накнадно плати износ од 617.233,43 динара, на име мање плаћене царине и пореза на додатну вредност, за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ-УВ4, с тим што је одређено да се наведени износ неће принудно наплатити, јер је на основу извода Управе царина, број 166/06 П 3671, принудна наплата наведеног износа извршена по решењу Царинарнице Ниш, УП/И-1603/09 од 05.11.2009. године.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 14.01.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, наводећи да је диспозитив оспореног решења нејасан и супротан одредбама чланова 198. и 199. Закона о општем управном поступку, да тужени није у свему поступио по правном схватању и примедбама Управног суда изнетим у пресуди у чијем извршењу је донето оспорено решење, будући да је поново пропустио да утврди чињеницу да је уз предметну царинску исправу приложена потврда о пореклу робе, као и да није навео на који начин је поступак провере исправности приложене потврде уређен Споразумом о слободној трговини између СРЈ и Босне и Херцеговине. Сматра да је тужени орган, приликом доношења оспореног решења, био у обавези да примени одредбе члана 3.а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације (“Службени гласник РС”, број 95/2007), а да је погрешно применио одредбе члана 31. став 6. Протокола о дефиницији појма “производи са пореклом” и метода административне сарадње, јер роба која је предмет увоза у целости испуњава услов за преференцијални третман. Обзиром на изнето, предлаже да Суд, након одржане усмене јавне расправе, тужбу уважи, поништи оспорено решење и одреди повраћај принудно наплаћених средстава, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да Суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да су приликом доношења оспореног решења повређена правила поступка прописана одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер тужени орган није у свему поступио по примедбама и правном схватању Управног суда изнетим у пресуди, број 14 У 21309/10 од

15.09.2011. године.

У поступку окончаном наведеном пресудом Управни суд је, између осталог, указао да је дана 27.10.2007. године ступио на снагу Правилник о изменама и допунама Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације (“Службени гласник РС”, број 95/07), што значи да се он примењује на све поступке накнадне контроле прихваћене декларације, покренуте после ступања на снагу овог Правилника. Како се из записника Одсека за накнадну контролу Царинарнице Ниш, 04/2 број Д-5885/3 од 12. октобра 2009. године, види да је контрола започета по налогу за контролу, 04 број 5885/2 од 12. октобра 2009. године и да је извршена дана 13.10.2009. године на основу члана 105. став 2. Царинског закона и члана 3.а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације, којим је прописано да је царински орган дужан да, приликом доношења одлуке из члана 3. алинеја прва тог Правилника, цени да ли је лице, коме се утврђује обавеза плаћања накнадно обрачунатог царинског дуга поступало у складу са прописима, одлукама и мерама у вези са царинском, објављеним на неки од начина предвиђених чланом 4. Царинског закона, односно да ли је поступало у складу са мерама царинског надзора или конкретним радњама и налозима царинског органа и од тог лица неће захтевати плаћање накнадно обрачунатог царинског дуга, који је настао до момента када је дошло до сазнања, односно од када је било дужно да зна да су подаци унети у царинску декларацију нетачни, то Управни суд није прихватио као правилно становиште туженог органа да се одредбе Правилника о изменама и допунама Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације не могу у конкретном случају применити. У истој пресуди, Управни суд је навео да је неприхватљив и став туженог органа да се одредбе члана 3.а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације не могу применити у овом случају, са разлога што је тужилац у декларацију унео неистините податке, будући да се према оцени Суда, унос података на основу исправе коју је издао надлежни орган државе уговорнице, на основу овлашћења из међународног уговора – Споразума о слободној трговини између СРЈ и Босне и Херцеговине, не може сматрати уносом неистинитог податка. Ово посебно с тога, што у поступку који је претходио доношењу оспореног решења није утврђено да сертификат ЕУР 1 Но А 0355915/2006, о преференцијалном пореклу робе, има недостатака који доводе у сумњу његову валидност, већ је у сумњу доведено само стварно порекло робе.

Такође, у својој пресуди Суд је изразио изричит став да је у поновном поступку нужно да се на поуздан начин утврди да ли су испуњени услови, прописани одредбом члана 3.а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације, да тужилац буде ослобођен обавеза по основу увоза робе, посебно ако се има у виду да се неће захтевати плаћање накнадно обрачунатог царинског дуга од лица које је увезло робу на основу царинске декларације за коју је утврђено да је сачињена на основу непотпуних и неистинитих података, уколико се у поступку накнадне контроле утврди да је лице поступало у складу са прописима, одлукама или мерама у вези са царинском, објављеним у “Службеном гласнику” и другим средствима информисања (укључујући и електронска средства) и у складу са мерама царинског надзора, конкретним радњама или налазима царинског органа.

Из разлога образложења тужбом оспореног решења утврђује се да је жалба тужиоца одбијена, као неоснована, јер је у поступку накнадне контроле прихваћене декларације, који је претходио доношењу тог решења, утврђено да налази, достављени од стране царинске администрације Босне и Херцеговине, не садрже податке довољне за утврђивање стварног порекла робе, због чега је ускраћено право на повлашћени третман, у смислу одредбе члана 31. тачка 6. Протокола о дефиницији појма “производи са пореклом” и методама административне сарадње, који је саставни део Споразума о слободној трговини између Савезне Републике Југославије и Босне и Херцеговине (“Службени лист СРЈ-међународни уговори”, број 4/02) и тужилац обавезан да плати одређени износ на име царине и мање плаћеног пореза на додату вредност. Ценећи наводе жалбе који се односе на примену члана 3.а Правилника, тужени констатује да су исти били предмет разматрања Тима за накнадну контролу и царинарнице и наводи да је сагласан са заузетим ставом у погледу примене овог члана Правилника, као и да је, да би се спровео комплетан поступак накнадне контроле и утврдиле све релевантне чињенице везане за порекло робе, односно преференцијални статус исте, неопходна примена домаћих прописа, у конкретном случају члана 105. Царинског закона и у вези са њим, члана 3. Правилника. Имајући у виду да се наведеним чланом Правилника царински орган обавезује да утврди да ли је лице, коме се утврђује обавеза плаћања накнадно обрачунатог дуга, поступало у складу са прописима, одлукама и мерама у вези са царином, обављеним на неки од начина прописаних чланом 4. Царинског закона, а да је Споразум о слободној трговини између Савезне владе СРЈ и БИХ објављен у „Службеном листу СРЈ-Међународни уговори“, бр. 4/2002 “ и да је у Протоколу који је саставни део овог Споразума у глави 5. - Начин административне сарадње, у члану 31. прописан начин провере доказа о пореклу, то је по оцени туженог жалилац могао знати да постоји могућност провере валидности доказа о пореклу и у зависности од утврђеног могућност ускраћивања права на повлашћени положај. Код оваквог стања ствари, Комисија за жалбу Управе царина, налази да ни остали наводи жалбе нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари, с обзиром да је, у конкретном случају, утврђено да предметни производи нису испунили наведени услов о проценту заступљености материјала без порекла по сваком производу појединачно, са којих разлога је с правом ускраћен преференцијални статус исте, а што је потврдила и стручна служба Управе царина, Одељења за порекло робе актом од 10.11.2014. године.

Међутим, по схватању Управног суда, овакво становиште туженог органа се не може прихватити као правилно, ако се има у виду одредба члана 3.а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације (“Службени гласник РС”, број 53/04 и 95/07), према којој је царински орган дужан да цени да ли је лице, коме се утврђује обавеза плаћања накнадно обрачунатог царинског дуга, поступало у складу са прописима, одлукама и мерама у вези са царином, објављеним на неки од начина предвиђених чланом 4. Царинског закона, односно да ли је поступало у складу са мерама царинског надзора или конкретним радњама и налозима царинског органа и од тог лица неће захтевати плаћање накнадно обрачунатог царинског дуга који је настао до момента када је дошло до сазнања, односно од када је било дужно да зна да су подаци, унети у царинску декларацију, нетачни.

Како тужени у поновном поступку није поступио у складу са овом одредбом, односно није поуздано утврдио да ли је тужилац поступао у складу са прописима, мерама царинског надзора или конкретним радњама и налозима царинског органа, доношењем оспореног решења је и сам повредио закон на штету тужиоца.

Ово посебно код чињенице да је тужилац указивао у жалби, да је другостепени орган пропустио да утврди да је тужилац уз предметну царинску исправу приложио ЕУР 1 Но А 0355915/2006 од од 29.08.2006.године, издат у складу са царинским прописима Републике Босне и Херцеговине, да је у предметну декларацију унео податке из потврде о пореклу ЕУР 1 Но А 0355915/2006 од од 29.08.2006.године, те да није имао разлога за сумњу у тачност података из потврде о пореклу, издате од стране Министарства спољне трговине и економских односа Босне и Херцеговине. Ово с тога, што се у списима предмета налази Записник о накнадној провери доказа о пореклу који је сачињен од стране царинских службеника Босне и Херцеговине, односно земље извознице, из кога произлази да су подаци ЕУР-1 правилно унети. Осим тога, према оцени Суда, становиште туженог органа да је Споразум о слободној трговини између Савезне владе СРЈ и БИХ објављен у „Службеном листу СРЈ - Међународни уговори, број 4/2002“, због чега је тужилац могао знати да постоји могућност провере ЕУР-1, не се може прихватити као навод који указује на несавесност тужиоца.

Одредбама члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Полазећи од изнетих норми, а имајући у виду захтев тужиоца да се у овој управној ствари одржи усмена јавна расправа, Суд је нашао да усмена расправа није обавезна, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања расправе, налазећи да би се одржавањем расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискивало трошкове тужиоца. Имајући у виду да је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано, да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова, то Суд са наведених разлога није прихватио захтев тужиоца за одржавање усмене јавне расправе.

Суд није одлучивао у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, по захтеву тужиоца да се поништи оспорено решење и одреди повраћај принудно наплаћених средстава, будући да је оспорено решење поништено због

битних повреда правила поступка, као и погрешне примене материјалног права, налазећи да чињенично стање, утврђено у управном поступку, не пружа поуздан основ за такво одлучивање Суда.

Са изнетих разлога, налазећи да су у поступку који је претходио доношењу оспореног решења повређена правила управног поступка од битног утицаја на решење ове управне ствари, Управни суд је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац у вези са покретањем управног спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...93/14), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и таксу за пресуду у износу од 1.900,00 динара, као и трошкове за награду адвокату за састав тужбе, које је Суд на основу тарифног броја 13., на који упућује тарифни број 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/2012), којим су прописане висине награда адвокату у проценивим стварима, одредио у износу од 9.000,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужиоцу досудио укупне трошкове управног спора у износу од 11.290,00 динара, док је у преосталом делу захтев за накнаду трошкова прекомеран.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.10.2015. године, II-4 У. 904/15

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправа
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СБ/НМ